

jeg tør i hvert fald ikke bære ansvaret for at sætte en øvelse i gang, som risikerer at få skattesystemet til at gå i sort, når vi passerer natten mellem år 1999 og år 2000.

Det tror jeg vi kan være enige om, selv om man måske umiddelbart godt kunne vinde en folkeafstemning på det, for jeg tror, at når man så konsekvenserne, ville man fortryde det igen.

Så det er en ambition, vi deler i Skatteministeriet, og vi forbereder det så langt, vi kan, så at vi kan sige, at vi er klædt på, når vi også kan magte det edb-teknisk og dermed har grundlaget for at klare opgaven. Og med de bemærkninger, jeg har hørt her, tror jeg, det er noget, vi kan samles meget bredt om her i Folketinget.

Hr. Frank Aaen havde så et spørgsmål om ikrafttræden, nemlig om vi ikke skulle bruge den samme ikrafttræden for det generelle, som vi har for den særlige selskabstømmedel, og det kan vi jo også vende tilbage til, men det er i hvert fald ikke den metode, man anvender, når man generelt ændrer noget på det her område. Så jeg er ikke sikker på andet, end at vi ville udsætte os for en kritik, som ret mange ville føle ville være berettiget, men lad os se på det under udvalgsarbejdet.

Det er vistnok det, jeg har stående af bemærkninger, som jeg godt ville aflevere her. Og så glæder jeg mig til et godt og grundigt og – som jeg kan høre det – positivt udvalgsarbejde, og jeg takker endnu en gang for den positive behandling.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 11: Forslag til lov om afgift af antibiotika og vækstfremmere anvendt i foderstoffer.

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(FremSAT 26/3 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erik Mortensen (S):

Det må være en kendsgerning, at vækstfremmere i dyrefoder er et fremmedelement. Formålet er og har selvfølgelig altid været at øge indtjeningen. Samtidig er det jo også en kendsgerning, at vækstfremmere altså er antibiotika, og det er jo dér, hele sagen er lidt ømtålelig, fordi frygten for krydsresistens overført fra dyr til mennesker eksisterer jo, og der er rent faktisk også steder rundt omkring i verden, hvor den situation er aktuel.

Selvfølgelig er det glædeligt, at landbruget selv tager initiativer til at begrænse anvendelsen af disse vækstfremmere, men det er stadig væk frivillige aftaler. Og de aftaler, vi kender i dag, er på kyllingeproduktionsområdet og på slagtesvinområdet, men som sagt er det altså frivillige aftaler, som ikke er bindende. Og når det her lovforslag er fremsat, skal der ikke herske nogen tvivl om, at vi fra Socialdemokratiets side ønsker at præcisere, at vi faktisk tager det alvorligt.

Jeg ved godt og har hørt det tidligere, at et modargument imod en sådan ordning med afgifter som denne er, at et forbud er bedre. Og det er helt oplagt, at det er det optimale, men vi ved jo også godt, at et forbud i denne sammenhæng jo skal administreres i henhold til EU's forberedelse af en forbudsprocedure, og det er altså en langstrakt proces. Og som det er skitseret i øjeblikket, kan vi i hvert fald se frem til år 2003, inden vi kan nå frem til en sådan konsekvensændring i den procedure.

Og hvis der er nogen, der fastholder, at forbudsmodellen er den eneste gangbare, tror jeg nok, at både jeg og mange andre ude i befolkningen vil betragte den holdning som en holdning, der går ud på, at man ikke vil gøre noget som helst, for netop forbudsproceduren får karakter af at være noget, man trækker tiden ud med.

Jeg synes heller ikke, det er reelt, når man siger, at en afgift som den, vi her opererer med, betyder legalisering.

Det er klart, at det netop ikke er et forbud, men at det skulle være en legalisering, synes jeg heller ikke er reelt. Det bliver det jo sådan set kun, hvis man rent moralsk ikke selv arbejder